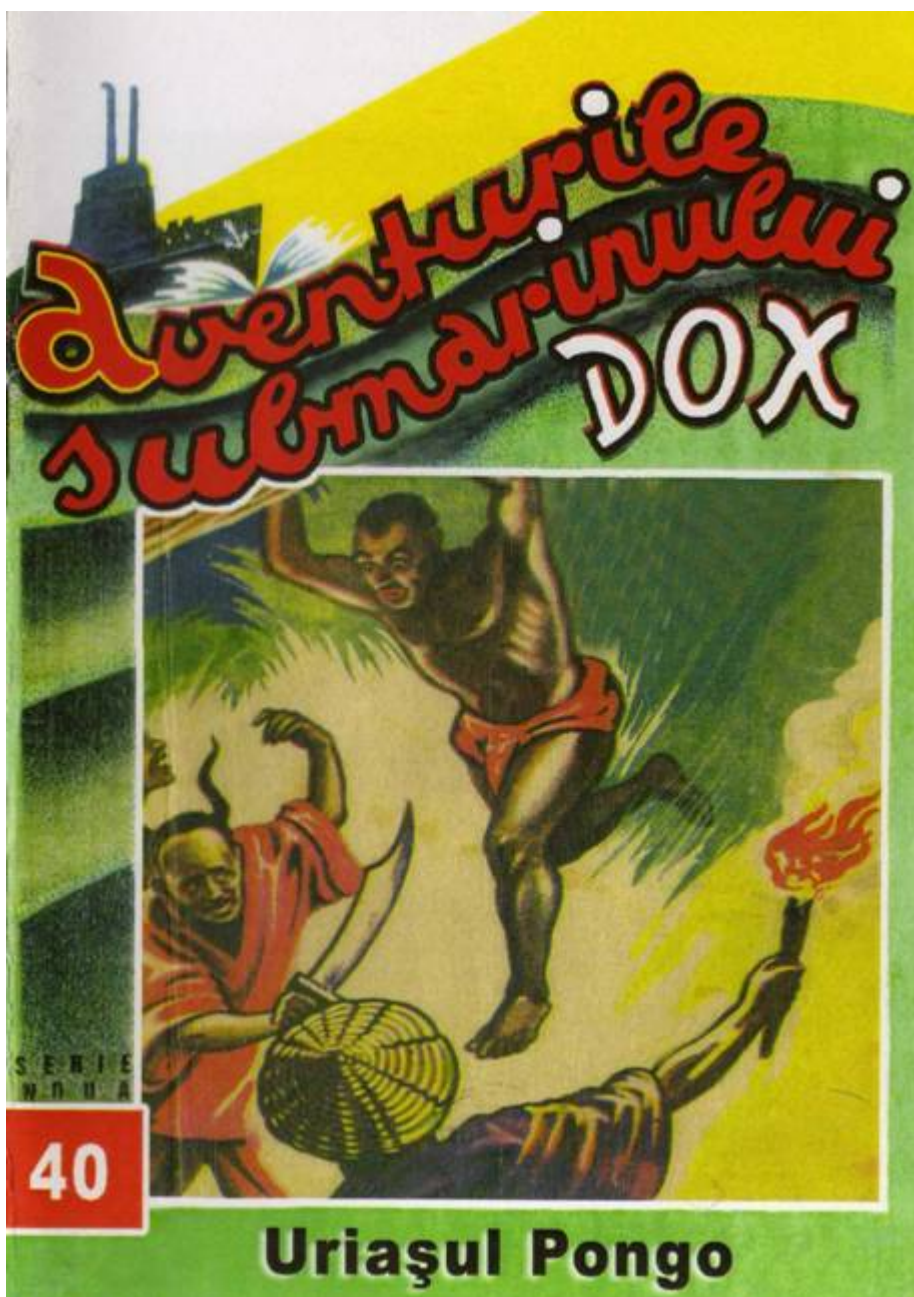

Cea mai instructivă și distractivă publicație pentru
tineret și adulți.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE :

1. Grozăviile mărilor.	20. Corabă-întomă.
2. Războiul lui Satan.	21. Călărețul valurilor.
3. Lupta prințului Ando.	22. Jonny din Sumatra.
4. Stăla piufitoare	23. Rechinul uriaș.
5. Înghițirea primejdiei.	24. Idolul indian.
6. Pe urmele corăbiilor
negre.	25. Aventura Sanjei.
7. Printre vânători de
capole.	26. Câinele credincios.
8. Capitanul Henry.	27. Corăbierul de sclavi.
9. Inula cu stafii.	28. Căpetenia Nogi.
10. Epava misterioasă.	29. Monștri mărilor.
11. Profesorul Ramer.	30. „Hoțul de mărgăritare”.
12. Castelul din Mare.	31. Balena miraculoasă.
13. Taina Chinezelui.	32. Tainele mărilor.
14. Jocuri enigmatice.	33. Lumi dispărute.
15. Monstrul sfânt.	34. Femeia-pirat.
16. Salul grozei.	35. Zeu! mărilor.
17. Demonul fluviului.	36. Lordul Clive.
18. Descoperirea doctoru-
lui Jellot.	37. Pădurea în flăcări.
19. Pirații crucii.	38. Fantoma din pădure.
	39. Surorile dușmane.
	40. Urlatul Pongo.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă și distractivă publicație pentru
tineret și adulți.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.	20. Corab' a-întomă.
2. Războiul lui Satan.	21. Călărețul valurilor.
3. Lupta prințului Ando.	22. Jonny din Sumatra.
4. Stela piușitoare.	23. Rechinul uriaș.
5. Înghițirea primejdiei.	24. Idolul indian.
6. Pe urmele corăbiei
negre.	25. Aventura Sanjei.
7. Printre vânători de
capete.	26. Câinele credincios.
8. Capitanul Henry.	27. Corăbieru' de sclavi.
9. Insula cu stafi.	28. Căpetenia Nogi.
10. Epava misterioasă.	29. Monștri mărilor.
11. Profesorul Razmar.	30. „Hoțul de mărgări-
tare”.
12. Castelul din Mare.	31. Balena miraculoasă.
13. Taina Chinezelui.	32. Tainele mărilor.
14. Jonca enigmatică.	33. Lumi dispărute.
15. Monștrul albit.	34. Femeia-pirat.
16. Satul grozei.	35. Zeu! mării.
17. Demonul fluviului.	36. Lordul Clive.
18. Descoperirea doctoru-
lui Jellot.	37. Pădurea în flăcări.
19. Pirații crucii.	38. Fantoma din pădure.
	39. Surorile dușmane.
	40. Urlășul Pongo.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.

O TRAGEDIE ÎNFIORĂTOARE.

— ȘI ACUM TE ROG SĂ-MI MAI POVEȘTEȘTI ceva din aventurile d-tale din

tinerețe, zise George, vesel, dând buzna în cabina doctorului.

Savantul medic se întrerupse din lucrul său – cerceta tocmai gândacii ciudați pe cari îi adusese tânărul – și uitându-se eu drag la fiul iubitului său prieten din tinerețe, Farrow, zise:

— Bine, George, să-ți fac plăcerea. Poate că istorisirile mele îți vor fi de folos în viață, căci tot ești tu pornit pe aventuri, cum am fost și eu în tinerețe și așa rămas până în ziua de astăzi. Povestea de rândul trecut nu s-a sfârșit încă și în clipele de răgaz pe cari le avem acum voi căuta să-ți mai istorisesc un episod.

Și Bertram începu:

«Vulcanul Sejawa e înalt da o mie șapte sute de metrii la capătul de nord-est al Sumatrei. Ne aflam cam la jumătatea înălțimii, sale, într-un tufiș de bambuși și ne zgâiam încă la crăpătura îngustă din stâncă, din care răbufneau aburii deși de pucioasă. În același timp ne gândeam cine ne-ar fi putut smulge din ghearele unei morți atât de grozave. Nimeni altul nu putea să fi fost decât negrul acela uriaș. Ne găsisese probabil în măruntaiele vulcanului, căci câinele Pinh se luase pe urnele sale. Și după cum bănuise Marian, tânăra fată răpită se afla la dânsul.

Pinh! Acum îmi amintii iarăși de câinele nostru. Îl legasem îndărătul tufișului – înainte ca noi să fi pătruns în stâncă – și luasem alături de el tașca în care ne țineam merindele. Mă ridicai cu greutate de jos, amețit încă, cu gând să-l caut. Dar și Marian avu același gând ca și mine, căci se ridică vi el, spunând:

— Ia să vedem ce face Pinh. Sper că n-a încercat să-l culce la pământ pe uriaș, când acesta ne-a așezat aici. Negrul i-ar fi putut zdrobi căpățâna cu un singur pumn.

Intrarăm repede în tufiș și-l găsirăm acolo pe inteligentul animat stând lângă tașca mea și începu și dea voios din coadă când ne zări.

— Minunat! făcu Marian, vesel. Acum putem porni mai departe pe urma Negrului.

Propunerea aceasta nu prea îmi era pe plac, de aceea și zisei;

— Mariane, crezi că are vreun rost să-l urmărim pe individul acela misterios? Sunt și eu încredințat că Ellen Abednego se află la el, dar știi și tu că și-a schimbat acum purtarea și că o ocrotește pe tânăra fată. El a fost acela care ne-a prevenit când chinezul se pregătea să tragă asupra noastră. E lucru sigur, deci, că o va aduce înapoi acasă pe fiica guvernatorului și poate că știe el pentru ce n-a făcut-o până acum. Deocamdată, noi trebuie să ne gândim în ce fel să facem rost de ceva parale, ca să avem cu ce colinda prin lume. Știi că grădina zoologică din Londra tine să aibă un rinocer de Sumatra. N-ar fi mai bine să ne ocupăm de prinderea acestui animal? Sunt încredințat că tocmai aici, în pădurile de nepătruns ale vulcanului Sejawa, vom putea prinde un asemenea exemplar. Dacă-l vom putea duce apoi în Edi, desigur că agentul ne va plăti un acout de frumusele.

— Ești un om prozaic, zău așa! răspunse Marian, râzând. Lăcomia de bani te face să uiți cu totul că o fată albă se află în mâinile acestui negru misterios. Crezi tu că situația ei e atât de trandafirică, deși uriașul are, poate, gânduri bune cu ea?

Fapt e că dânsul a răpit-o din porunca chinezului și chiar dacă în urmă el și-a schimbat purtarea – după cât se pare – nu poate fi, totuși, deloc plăcut pentru această fiică de lord, crescută în lux și bogăție, să trăiască în pădure, alături de o făptură mai apropiată de animal decât de om. Trebuie, deci s-o eliberăm neapărat și poate că izbutim să-l atragem pe Negru de partea noastră, ceea ce va avea de urmărire că vom fi în măsură să prindem toate animalele cari ne interesează.

— Un lucru nu pricep, stăruie eu; de ca monstrul acesta negru o târăște pe fată aici în pădure în loc s-o ducă înapoi tatălui ei la Singapore. Trebuie să aibă motive puternice pentru asta.

— Da, Robert, motive o fi având el, desigur. Și eu sunt convins că e îngrijorat de siguranța fetei, oricât de ciudat ar părea lucrul acesta. Și-o fi spunând că Ellen poate fi amenințată de o nouă răpire, dacă el ar duce-o îndărăt acasă.

— Dar asta se poate întâmpla numai din partea lui Fu Dan și nu pricep atunci de ce l-a lăsat în viață, deși îl avea în mână de două ori până acum.

— O fi știind însă – ori poate bănuiește numai – că chinezul are complici, cari vor îndeplini totuși răpirea, chiar dacă dânsul va fi mort.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci putem renunța cu inima ușoară la urmărirea negrului și să ne ocupăm de prinderea rinocerului

— Ba de loc. Mai bine să încercăm să stăm de vorbă ca uriașul. Îți repet că dacă vom izbuti să-l atragem de partea noastră vom obține succese vânătoarești pe cari acum nici nu le visăm.

— În sfârșit – râsei eu – cu asta m-ai câștigat. Acum sunt și eu de părere că trebuie să dăm de urma negrului. Departe nu poate să fi ajuns căci, după ceasul meu, am zăcut aici numai zece minute. Haide, să-l punem pe Pinh pe urmele lui.

Îmi aruncai tașca în spinare, dezlegai câinele și mă pregăteam să pornesc îndărăt pe poteca din fața crăpăturii din stânca vulcanului, când Marian mă apucă de braț și-mi șopti:

— Stai ! Dacă nu mă înșel, vin oameni pe potecă. Să ne ascundem repede în tufiș și cât mai adânc, căci trebuie să fie pe aproape.

Auzeam și eu acum rostogolindu-se pietricele pe potecă. Imediat ne strecurarăm cu mare băgare de seamă în tufișul de bambuși. Îmi scosei din nou geanta din spinare, o așezai jos, și-i poruncii lui Pinh – care se furișase ca un șarpe după noi – să

stea de pază lângă proviziile noastre și să nu scoată nici un mârâit. Apoi mă târai mai departe și mă așezai lângă Marian care-și alesese un loc de unde putea cuprinde cu privirea toată poteca, prin niște deschizături în tufiș.

Se scurseră câteva minute, apoi auzirăm pași ușori și deodată se iviră niște indivizi cari mergeau în pas de marș unul după altul.

Cel din frunte era micul Malaiez Tomo, pe care puseseam odată mâna în pădure și-l trimiseseam înapoi, amenințându-l. Privirea lui rătăcea neliniștită în juru-i – se temea, probabil, ca ne vom pune amenințarea în practică, dacă-l vom prinde din nou. Era mânat din urmă de un chinez, care-l îndemna cu pumnalul și acest chinez era... Fu Dan. Așadar, se însănătoșise repede, de pe urma loviturii de pumn dată de negru,

În spatele lui mergeau alți doi chinezi cu mutre respingătoare. Indivizii păreau atât de fioroși, încât pentru nimic în lume n-aș fi cutezat să mă arăt neînarmat în fata lor.

Și dâșii își roteau ochii în toate părțile; fără voie mă lăsai la pământ când începură să privească tufișul în care ne ascunserăm noi. Dar mica trupă trecu înainte, iar noi rămaserăm nemișcați încă cinci minute, căci putea întâmpla ca unul din ei să se înapoieze. Ne-am întors să-mi iau sacul cu merinde, iar Marian îl trase afară pe câinele nostru credincios.

— Acum să ne luăm după ei, dragă Robert, spuse prietenul meu. Sunt curios să văd ce va face negrul cu chinezii – dar s-ar întâlni. N-aș vrea de loc să fiu în pielea lor.

— Haide, putem merge fără să ne grăbim prea mult, să ținem însă armele pregătite, căci probabil că se vor întoarce curând, în pas alergător – cel puțin atâția câți vor mai rămâne. Aha! se pare că Pinh a regăsit urma uriașului.

Dulăul ținea nasul în pământ și gonia din toate puterile, astfel ca furăm nevoiți săi mergem și noi

mai repede decât hotărâserăm.

Drumul ducea pe după un colț ieșit în afară al muntelui, care nu ne inspira prea multă încredere când ne apropiarăm. Cât de lesne se putea ca îndărătul lui să se ascundă un chinez care să ne înfigă la repezeală pumnalul în piept, până a nu apuca noi să ne apărăm. Marian își încetini mersul și strânse, cu putere cureaua cățelului.

Dar nici Pinh nu prea vroia să cotească pe după colțul acesta, ci ne trăgea, spre un tufiș de banani, care își înfipseseră rădăcinile într-o crăpătură din stânca de la dreapta drumului. Îndărătul tufișului creșteau bambuși și ferigi ca o limbă verde, până la cel puțin o sută de metri în susul vârfului, de obicei pleșuv, al vulcanului.

— Eu zic să ne luăm mai bine după câine! hotărî Marian. Probabil că Negrul a intrat în crângul ăsta de aici. Chinezii vor fi pornit pe poteca pe care de sigur că nu-l vor găsi.

Pinh porni înainte, când ne apropiarăm de banani.

— Trebui să fim cu băgare de seamă și aici – șopti Marian , căci probabil că Negrul a pus capcane pentru a împiedeca să fie urmărit. Adu-ți aminte de groapa din care a trebuit să mă scoți împreună cu câinele.

De aceea, e nevoie să cercetăm fiecare centimetru de pământ și afară de asta să nu trecem cu vederea ramurile și copacii, căci sălbatecii se folosesc adesea de curse pe cari nici nu le bănuim, noi, europenii. Mă gândesc la ramurile cu spini otrăviți cari îți sar în față pe neașteptate, sau la copacii cari se prăvălesc peste tine după ce ai trecut prin fata lor și mai sunt apoi lațuri, din curpeni tari... Așa dar, ochii în patru, băiete !

O clipă stătui să chibzuiesc care drum ar fi cel mai potrivit, căci la altfel de surprize nu mă așteptasem. Dar prietenul meu și pătrunsese câțiva pași în tufișul des. astfel ca, de voie de nevoie, trebuii să-l urmez

După ce străbăturăm tufișul cu banani dădurăm de o potecă îngusta care părea croită de curând. Ea urca vreo douăzeci de metri pe munte, făcea apoi un cot și mergea paralel cu poteca stâncoasă de jos, spre ieșitura muntelui. Eram mereu ocrotiți de tufișuri sau blocuri de stânci cari nu lăsau să fim văzuți de jos.

După ce trecurăm de colțul cu pricină, ni se înfățișa o priveliște minunată. La vreo douăzeci de metri dedesubtul nostru lucea apa albastră – verzuie a unui lac de crater aproape rotund și care avea un diametru de vreo mie de metri. Vedeam lămurit cum malurile porneau în jos în formă de pâlnie, până când ochiul se oprea la adâncul negru și misterios.

Poteca de jos trebuia să meargă direct de-a lungul lacului. Se vede că am tăiat o bucală bună din drum mergând pe poteca de sus. sau poate că Fu Dan și însoțitorii săi merseseră foarte încet și cu băgare de seamă – fapt e că auzirăm deodată un strigăt, aproape sub picioarele noastre.

Imediat ne lăsarăm la pământ și ne târârăm pe marginea stâncii. De-a dreptul sub noi se întindea poteca pe care înaintaseră Chinezii și care ocolea marginea lacului vulcanic. Acum puturăm vedea că lacul era bogat în pești, căci lângă malurile sale înalte apa mișuna de pești ciudați. Cum ajunseseră ei până la înălțimea de o mie de metri?

Deodată răsună iarăși un glas omenesc și când privirăm spre stânga, văzurăm pe chinezi și pe micul malaiez, cari tocmai veneau de după cotitura stâncilor. Merseseră așadar foarte încet, lucru explicabil prin teama ce o aveau de monstrul negru.

Acum mergeau în frunte cei doi chinezi cu mutrele fioroase. Micul Tomo se ținea în coadă, dar într-un loc mai larg al potecii trecu înaintea lui Fu Dan și se așeză în spatele celorlalți doi chinezi. Îi era, pesemne, frică.

Același lucru părea să se întâmple și cu Fu Dan, căci se răsti la dânsul să se întoarcă la locul lui, ceea ce Tomo refuză cu încăpățănare și atunci se întâmplă ceva care-i făcu pe cei doi să uite de cearta lor, iar pe noi ne umplu de groază.

Chinezii cari mergeau înainte pășiră tocmai pe o lespede de piatră lunguiată, îndreptată puțin spre lac și care-mi atrăsese mai dinainte atenția prin culoarea ei verzuie, neobișnuită. Deodată cel din frunte alunecă, scoase un țipăt și se prăbuși în lacul craterului.

Pe tovarășul său îi pufni fără să vrea râsul, dar deodată scoase și el un țipăt și alunecă de asemeni în apă. Pe lespede de piatră zărirăm acum locurile pe cari alunecaseră picioarele indivizilor. Dungi lungi și lucitoare, lăsau să se înțeleagă că piatra fusese acoperită cu mușchii alunecos că săpunul.

Cei doi chinezi începură să se zbată în apă cu disperare, în vreme ce Fu Dan se aplecase și striga agitat la ei, unul din chinezi se prinse cu o mână de malul stâncos și întinse brațul liber tovarășului său, care se părea că nu prea e bun înotător.

Atunci Tomo, care sa aplecase și el ca să privească în jos, scoase un țipăt de groază, rosti un cuvânt neînțeles pentru noi și sări ca mânat de diavol peste lespede de piatră

Fu Dan privi încremenit după el, văzându-l cum gonea nebunește pe poteca care ocolea țărmul. Dar deodată atenția lui – ca și a noastră – se îndreptă din nou spre cei doi chinezi.

Dacă, cu puțin timp înainte, eram pornit împotriva lor și le doream, în sinea mea, toate relele de pe pământ, acum îmi părea rău, căci Destinul părea să-mi îi ghicit gândurile și vroia să plătească celor doi ticăloși cu vârș și îndesat pentru toate crimele ce le făptuiseră în viață.

Din crăpăturile și găurile peretelui malului țâșniră deodată sub apă sumedenie de șerpi. Nu erau mai mari, de o jumătate de metru; văzui însă desenul ciudat de culoare roșu-negru și-mi dădui

seamă imediat că e vorba de o specie a grozavelor năpârci de apă, cari sunt cât se poate de veninoase.

Ca niște fiare întăritate reptilele se năpustiră asupra Chinezilor, mușcară cu lăcomie din carnea picioarelor și brațelor descoperite, țâșniră apoi la suprafața apei ca să-și înfigă colții în obrajii nenorociților.

Spaima, groaza sau poate efectul fulgerător al veninului, îi paraliză pe cei doi galbeni – doar câteva țipete înfiorătoare ieșiră din gâtleurile lor, apoi mâna aceuia care se încleștase de țarm se desprinse și omul se prăbuși încetișor în adâncul lacului, târând pe tovarășul său după el.

Grațioasele năpârci veninoase – căci forma trupului lor era minunată – înotară cu eleganță spre ascunzătorile lor și la câteva minute după această tragedie înfiorătoare suprafața lacului era iarăși liniștită ca mai înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

II.

O URMĂRIRE CU PERIPEȚII.

AM ÎNTORS CAPUL CU GROAZĂ. Desigur că eram palid la față, căci și Marian, care avea nervi mai tari ca ai mei, își trecu mâna peste frunte și mormăi ceva neînțeles. Apoi m-a înghiontit cu cotul și a arătat cu mâna dreaptă spre lacul vulcanic. Poteca îngustă, care mergea chiar alături de apă, putea fi cuprinsă în întregime cu privirea, deși făcea multe cotituri.

Micul malaiez gonea ca un nebun pe potecă, mânat de groaza priveliștii pe care o avusese înainte. L-am văzut cum se apropia de un loc al potecii care avea tot o culoare verzuie... Îl urmărea oare aceeași soartă ca pe cei doi chinezi?

Eram gata să strig ca să-l previn, când micul Tomo scoase deodată un țipăt ascuțit din stâncă ieși la iveală un braț negru, enorm. Pumnul, pe care-l recunoscu imediat, ținea încleștat brațul

copilului și în clipa următoare acesta fu tras înăuntru stâncii. Înărmurit, priveam la locul pe care stătuse malaiezul cu puțin timp înainte.

Marian izbucni brusc în râs:

— Foarte bine! mormăi el. Negrul n-a vrut să-l lase să moară. Cred că pe Fu Dan nu l-ar fi împiedicat – sau poate că da, căci, dacă nu mă înșel, pe chinez îi va cruța până îi va cunoaște pe toți complicii săi la această afacere. După aceea, însă, nu mai garantez pentru viața lui. De fapt, îl admir pe chinezul ăsta că are curajul să-l urmărească pe uriaș. Firește că vrea să i-o smulgă pe Ellen Abednego, dar nu prea cred să izbutească.

— Drace! am exclamat eu, unde va fi stat oare ascuns negrul?

— Ei, dragă Robert, vulcanul ăsta bătrân pare să aibă tainele sale, căroră nu le putem da de rost chiar atât de repede. E foarte probabil că în cursul urmăririi noastre, cu ajutorul lui Pinh, vom da într-o nouă peșteră a vulcanului, care are o ieșire pe poteca asta ce o vezi șerpuind în jurul lacului. De acolo l-a tras negrul pe malaiez înăuntru muntelui. Aha! Fu Dan se întoarce din drum, a luat-o chiar la picior – probabil că nu se mai simte în siguranță aici. Păcat, aș fi dorit să știu încotro merge. Ce-ar fi să ne despărțim, Robert? Eu îl urmăresc pe negru, tu pe chinez.

— Nu, Mariane – am răspuns eu cu hotărâre – nu te las să-l urmărești singur pe individul acesta misterios, căci s-ar putea să te aștept cine știe cât până să te înapoiezi dacă te vei mai înapoia... Pe chinez îl vom găsi oricând, ba dacă-l urmărim pe negru, vom da cu siguranță și de Fu Dan.

— Ai și tu dreptate, Robert, misteriosul uriaș va rămâne mereu pe urmele galbenului. Înainte, deci! Ia te uită, Fu Dan a dispărut și el... Desigur că se va întoarce la Selimeum.

Pinh o luă iarăși la drum, dar după vreo cincizeci de metri se opri, adulmecă în toate

părțile, apoi începu să mârâie, privindu-ne necăjit. Asta însemna că-i pierduse urma.

Marian stătu să chibzuiască puțin, apoi arătă spre niște tufe care crescuseră în stâncă, lângă potecă.

— la te uită, asta e un soi de hreniță. Negrul s-a frecat pe trup cu asta, după cum poți recunoaște lesne din ramurile rupte de aici. Acum Pinh nu ne mai poate fi de folos, cel puțin pentru un timp. De-abia când se va fi împrăștiat mirosul plantelor de pe trupul negrului, câinele va putea relua urma. Ia să mergem noi acum înainte pe potecă și să fim cu luare aminte, poate descoperim undeva o crăpătură, pe unde ar fi putut dispărea

Ne continuarăm drumul, cercetând cu băgare de seamă stâncă din dreapta noastră. Dar ea n-avea nici o crăpătură, nici o gaură, până sus la conul fumegând. De asemenea, nu mai erau nici tufișuri îndărătul cărora să se fi putut ascunde uriașul.

Și cu toate acestea, nu avusese alt drum decât acela pe care înaintam noi acum. Marian luă în considerație orice posibilitate, căutând să vadă pe unde s-ar fi putut abate din drum, dar ne trezirăm deodată dincolo de punctul unde micul malaiez fusese tras în interiorul stânci.

Marian se opri.

— Trebuie să fi trecut cu vederea punctul unde negrul s-a abătut din drum, zise el. Poate că n-am cercetat cu destulă băgare de seamă tufele de hreniță, cu ale cărei frunze s-a frecat el. Mai mult ca sigur că în spatele ramurilor se afla o crăpătură, care duce prin stâncă la gangul subteran.

— N-ar fi mai bine să coborâm spre lac și să facem cercetări în locul unde uriașul l-a înhățat pe Tomo? Acolo nu sunt tufe și cu siguranță că vom găsi intrarea.

— Ai dreptate, așa vom face, încuviință Marian.

Trebuia să mergem îndărăt vreo cincizeci de metri și în cele din urmă ajunserăm deasupra locului unde dispăruse Tomo. Coborând cu băgare

de seamă din stâncă în stâncă. Marian puse piciorul pe poteca îngustă care mergea de-a lungul malului lacului. Eu îi urmai încetișor, căci sacul cel greu din spinare mă trăgea în jos. Trebuia să mă țin lipit de peretele stâncos și să mă încheștez cu toată puterea de el, ca să nu mă prăbușesc în lacul care mișuna de șerpi. Din pricina asta, nu puteam vedea ce se petrece sub mine, auzii numai o exclamație a lui Marian și când ajunsei pe poteca îngustă, atât dânsul cât și câinele dispăruseră.

Câteva clipe am rămas împietrit de groază, căci primul meu gând fu că bunul meu prieten se prăbușise și avusese aceeași soartă grozavă ca și cei doi chinezi.

Mi-am dat însă imediat seama că temerea aceasta era neîntemeiată, căci prea durase puțin coborâșul meu, pentru ca o astfel de nenorocire să fi trecut neobservată. Sângele începuse din nou să-mi alerge în vine, căci mi se lămură deodată că Marian găsisese gangul secret din munte. Totuși, exclamația pe care o auzisem mă neliniști iarăși. Ceva trebuia să i se fi întâmplat, căci altminteri n-ar fi scos strigătul acela, ci m-ar fi așteptat.

În imediata mea apropiere luci locul verzui al potecii, care însemna moartea pentru cel care ar fi pășit orbește pe acolo. Mă dădui îndărăt vreo câțiva pași și atunci mă simții năpădit de un curent de aer rece, care venea dinspre stâncă. Acolo se găsea o crăpătură îngustă, în care intrai imediat, fără șovăială.

Dar, în clipa următoare, am scos și eu o exclamație de spaimă, căci pământul îmi fugi deodată de sub picioare și începui să mă rostogolesc cu o iuțeală amețitoare pe povârniș, înăuntrul muntelui.

Doar câteva clipe dură alunecarea mea până jos, dar în aceste clipe, toată viața mi se perindă ca un film pe dinaintea ochilor. Căci eram aproape încredințat că această scurtă călătorie avea să mă

ducă în cuibul năpârcilor veninoase, care se vor năpusti asupra mea, sfâșiindu-mă în bucăți.

De abia m-am oprit din acea rostogolire amețitoare, că și am scos lampa de buzunar și aprinzând-o, am început să cercetez în jurul meu.

— E, ai venit și tu? auzii atunci glasul lui Marian, care râdea. Mi-am închipuit eu că vei intra și tu prin crăpătura din stâncă. Păcat că lampa mea a rămas în gangul de unde ne-a salvat de la moarte negrul, altminteri aş fi pornit imediat să fac o mică cercetare prin închisoarea noastră.

— Închisoare? De unde și până unde? exclamai eu surprins.

— Hm..., am zis și eu așa și se prea poate să am dreptate, după cum tot așa de bine poate fi intrarea spre galeria pe care o căutăm.

Îmi luă lampa din mână și îndreptă lumina spre înainte. Și atunci am văzut că ne aflăm într-un gang, care luase naștere prin cine știe ce catastrofe naturale. Pereții zgrunțuroși erau acoperiți cu cristale de pucioasă și alte minereuri, iar din tavan atârnavă în jos stalagmite de forme ciudate.

Am pornit încet pe gangul care părea să ducă tot mai adânc în munte și atunci am observat că făceam un ocol mare.

— Slavă Domnului că ne abatem din drumul lacului! zise Marian. Nu e deloc plăcut să ai ca vecini reptilele alea veninoase. Să vezi că vom ieși departe de Sejawa, cam pe la izvorul fluviului Atjeh.

— Atunci vom ajunge prin apropierea coloniei noi, unde se zice că s-ar afla mulți chinezi, îmi dădui eu cu părerea. Dar, Mariane, tare aş vrea să mă mai întorc o dată la lac. Trebuie să încercăm neapărat să prindem câțiva șerpi dintr-aceștia. Cred că e un soi necunoscut încă.

— Asta fără doar și poate și nici eu n-am nimic împotrivă să prindem câțiva. Mă mir numai că n-au fost descoperiți până acum.

— Desigur că nu s-a găsit încă nici o călăuză băștinașă care să fi adus la lac pe vreun cercetător. Căci e neîndoios că oamenii de pe aici îi cunosc pe acești feroși locuitori ai apelor.

— Ai dreptate, Robert Eu cred că băștinașilor le e frică să se apropie de lacul acesta misterios. În sfârșit... Mai întâi să ducem la bun sfârșit însărcinarea pe care ne-am luat-o și apoi ne vom ocupa și de prinderea șerpilor și rinocerilor.

— Așa e, trebuie să avem și un rinocer, pe cât posibil unul tânăr, ca să-l ținem câteva luni pe coastă, să mai crească puțin.

— Da, da, râse Marian, așa vom face. Dar, deocamdată, ne aflăm în interiorul vulcanului Sejawa și cred c-ar fi mai bine să nu flecărim atât, n-avem de unde ști cine se ascunde pe aproape.

Fără să mai rostim o vorbă, o pornirăm la drum. Câinelui nostru se vede că-i priise rostogolirea, căci mergea plin de vioiciune înaintea noastră, ba chiar începu să tragă de zgardă. Probabil că nu mai simțea mirosul acelei plante cu care-și frecase trupul uriașul.

Pinh trăgea din ce în ce mai tare, ceea ce însemna că negrul nu putea fi prea departe înaintea noastră. Desigur că fusese împiedicat ia drum din cauza Ellenei Abednego și acum și de cea a băiatului malaiez.

Dar Marian trăgea și el de zgarda câinelui. Nu voia să se apropie prea mult de misteriosul individ, în bezna aceea a muntelui și adesea rămânea locului, ascultând cu încordare, căci dacă negrul ar li bănuiră în noi niște dușmani, numai bine nu ne-ar fi fost.

Zgomote ciudate răsunau de pretutindeni: de ici picura apă, dând impresia unui suspin omenesc — de colo cădea o pietricică și zgomotul aducea cu un pas târșit Bătrânul vulcan părea să adăpostească niște taine misterioase și amenințătoare.

Ne târâm mereu înainte. Lumina lămpii noastre juca fantastic pe pereții scorojiți. Aveam impresia

că gangul în care ne aflam se lărgea tot mai mult
Și așa și era, căci deodată am intrat într-o peșteră
uriașă, în formă de boltă, de a cărei mărime nici nu
ne puteam da seama la lumina lămpii. Și din
această peșteră porneau ganguri în toate direcțiile.
Pe care din ele trebuia să-l alegem?

— Mariane, treaba devine și mai grea acum! am
mormăit eu, necăjit. Sau poate știi tu pe care gang
trebuie să apucăm?

— Eu cred că Pinh ne va călăuzi, răspunse el,
calm. Drace! negrul ăsta e viclean nevoie mare. Ia
te uită, și-a adus câteva rămurele de hreniță și aici
și-a șters iar urma.

Zicând acestea. Marian arată câteva crenguțe cu
frunze frecate, care zăceau pe jos. În aceeași clipă,
câinele începu să se rotească neliniștit încoace și
încolo. Mârâi apoi încetișor, dându-ne de înțeleș că
pierduse urma.

Am stat locului nedumeriți, apoi am început să
cercetăm pe rând crăpăturile din pereți peșteri, de
unde porneau ganguri spre interiorul vulcanului.

După o vreme de chibzuială. Marian se duse la
cea mai apropiată crăpătură și zise:

— Cred că trebuie să urmărim gangul ăsta, care
îmi face impresia că merge până la mijlocul
muntelui. Da, da, Robert se pare că am dreptate,
căci și gangul ăsta coboară la fel ca și cel pe care l-
am străbătut; așadar, mai mult ca sigur că vom ieși
afară, la poalele Sejawei. Altminteri, dacă nu
găsim nici o ieșire, va trebui să ne întoarcem și să
încercăm să ajungem iar la lac.

— Asta ne-ar mai lipsi, să urcăm îndărăt
toboganul! râsei eu. Ehei, prea ușor nu va merge,
știi eu. Ia să ne încercăm mai întâi norocul cu
gangul de aici!

După ce am intrat prin deschizătura cea îngustă,
Pinh a pornit-o iarăși înainte cu toată repeziciunea.

— Minunat! făcu Marian. Se pare că a regăsit
urma negrului; e drept se poate să fie și o urmă
veche. Probabil că uriașul se folosește mereu de

gangul acesta ca să ajungă afară. Cu atât mai bine, te pomenești că s-o fi aflând încă pe aici, înăuntru.

— Hm..., prea plăcut nu e să-l știm pe urmele noastre – mormăii eu – căci cine știe dacă mai continuă să aibă despre noi o părere bună, de vreme ce vede că-l urmărim cu atâta înverșunare. Ție ți-e totuna, căci mergi înainte, astfel că eu sunt acela care m-aș putea trezi cu o lovitură în cap din partea individului...

Marian râse:

— Ei, Robert, prea ai început să vezi lucrurile în negru, cu negrul tău. Eu sunt încredințat că el nutrește tot gânduri bune față de noi, ca și față de tânăra fiică a guvernatorului. Dar asta nu ne împiedică să mergem ceva mai repejor, ca să ieșim cât mai curând din primejdie.

Își iuți pașii, iar eu am făcut la fel.

Aproape un ceas, am mers liniștiți unul lângă altul, când deodată Marian stinse lanterna și-mi șopti:

— Am găsit gangul cel bun. Se zărește lumina zilei în fața noastră.

Așa era. Privind cu atenție, zării și eu raza slabă, albăstruie, care ne arăta că acolo era capătul gangului misterios. Ciudat era însă că Marian își încetini pașii, ba chiar părea să șovăie să se apropie de ieșirea pe care o dorisem atâta.

— Ce s-a întâmplat, Mariane? întrebai eu încet. Nu-ți vine să ieși din peștera asta blestemată?

— Cum de nu! mormăi el – numai că mă gândesc că Fu Dan o fi ocolit muntele și se poate ivi aici în fiecă clipă. De aceea, ar fi mai bine să nu ne avântăm afară așa, deodată, ci să ne încredințăm mai întâi dacă nu ne vede nimeni.

— Hm..., ca să fie precum zici, Fu Dan ar fi trebuit să alerge cu treizeci de kilometri pe oră, râsei eu. Căci în jurul muntelui drumul e de două ori mai lung decât cel pe care l-am făcut noi în interiorul vulcanului.

— Nu cred. Robert, căci drumul nostru făcea un ocol destul de mare în jurul conului vulcanului, care e încă în activitate, după cum am observat. Și afară, Fu Dan putea să alerge mai repede decât noi. Mai bine îi aștept aici, dacă nu cumva o și fi trecut.

— Bine, să fim deci cu băgare de seamă când vom ieși. Cred că Pinh ne va da de veste dacă va zări ceva suspect

Marian nu răspunse, ci se târî spre ieșire, trăgând câinele după el. Rămase deodată locului, iar când m-am apropiat de el am văzut că ne aflăm în fața unei crăpături înguste, care ducea afară sub cerul liber.

O tufă deasă ocrotea locul de privirile trecătorilor, dar în același timp ne împiedică și pe noi să putem cuprinde cu privirea cărarea care trebuia să treacă pe acolo. Și asta ne-ar fi prins poate bine, căci auzeam lămurit că se apropia cineva: pietrele se rostogoleau, crengile trosneau.

— Asta trebuie să fie Fu Dan, șopti Marian. E atât de agitat din pricina morții înfiorătoare a complicilor săi, încât merge orbește. Haide, să pătrundem cu atenție în tufiș, căci e foarte probabil că el nici nu va băga de seamă, dacă vom face cumva zgomot.

Ne făcurăm loc încetișor printre crengile mirositoare, până puturăm cuprinde cu privirea o parte a drumului. Pașii se apropiau și în cele din urmă se ivi într-adevăr Fu Dan. Alerga grăbit, clătinându-se pe picioare, ca un om beat.

Chipul lui palid era îmbrobonat de sudoare și ochii ieșiți din orbite, rătăcind neliniștiți încoace și încolo, arătau lămurit spaima grozavă care-l cuprinsese văzând sfârșitul înfiorător al celor doi compatrioți ai săi.

Gâfâind, trecu pe dinaintea ascunzătorii noastre, fără să dea nici cea mai mică atenție tufișului. Alergă înainte, mânat de priveliștea grozavă pe care o avusese.

Marian îmi dădu un ghiont și amândoi ieșirăm repede pe potecă. Fu Dan se afla la vreo cincizeci de metri înaintea noastră.

— Vino aici, pe partea astălaltă – îmi șopti Marian; dacă va întoarce capul, ne vom putea ascunde printre tufele de pe marginea potecii. Să lăsăm însă o distanță mai mare între el și noi, căci de scăpat nu ne poate scăpa în nici un caz.

Timp de vreo jumătate de ceas îl urmărirăm pe chinez, apoi poteca stâncoasă se îndepărta de vulcan, ducând în pădurea seculară care acoperea povârnișurile Sejawei. Trebuia să micșorăm distanța care ne despărțea de Fu Dan, căci acum exista primejdia ca el să apuce pe vreo potecă lăturalnică.

Dar chinezul părea că nici nu se gândea la asta. Alerga mereu înainte; probabil că acum nu-l mâna numai groaza, ci și teama de a nu li surprins de întunericul nopții, care se apropia. Căci, odată cu înserarea ieșeau după pradă din bârlogurile lor tigrii și panterele negre.

Înainte de a ieși însă din pădure, ne fu dat să mai facem cunoștință cu grozăviile ei. Galbenul tocmai dispăruse din nou pe după o cotitură și noi ne grăbeam să-l ajungem, când îi auzirăm scoțând un strigăt de spaimă. Apoi urmă un sunet care ne făcu să ne cutremurăm și să punem mâna pe arme: țipătul înfiorător, de atac, al unui elefant înfuriat

— Repede într-acolo! șopti Marian și cu sărituri mari se îndreptă spre cotitură. Fu Dan trebuie să rămână în viață.

Am alergat după el și am ajuns în același timp la cotitură. Și atunci am văzut la cei mult douăzeci de metri de noi un elefant uriaș, care stătea lângă trunchiul unui tamarin și cu trompa ridicată încerca să-l înhațe pe chinez.

Cu o forță și îndemânare pe care numai curajul disperării ți le poate da, Fu Dan se cățăraseră pe ramurile de jos ale uriașului copac: acum se afla în siguranță, dar tremura atât de tare, încât mă

temeam să nu se prăvălească și se uita ca împietrit în jos, la pachidermul furios. Groaza lui fără margini ne prindea bine însă, căci nici nu se gândea să-și arunce ochii în altă parte. Dacă ne-ar fi observat succesul întreprinderii noastre ar fi fost îndoielnic.

Ajutor nu puteam și nici nu era nevoie să-i dăm, căci elefantul va renunța desigur la luptă, dându-și seama de zădărnicia eforturilor sale. Asta putea să țină însă cam mult și noaptea se apropia. Fu Dan nu va mai părăsi refugiul său, iar noi va trebui să rămânem lângă el, ca să-l putem descoperi planurile tănuite.

Elefantul își coborî trompa și se schimbă de pe un picior pe altul. Se părea că stă să chibzuiască dacă să mai rămână sau să plece.

Deodată ridică iar trompa cu atâta repeziciune, încât Fu Dan scoase un țipăt și-și strânse picioarele, deși nu era nevoie. Dar prin această mișcare repezită și nechibzuită aproape că-și pierdu echilibrul și trebui să se prindă cu disperare ca să nu cadă. Cu toată seriozitatea situației, zâmbii fără voie, atât de caraghios mi se părea omulețul care se ghemuise pe creangă, în cele din urmă păru să-și dea și el seama că dușmanul nu se va îndepărta, văzându-i la o atât de mică înălțime deasupra lui. Se ridică cu greutate și se cățăra pe creanga de mai sus.

Elefantul scoase răgete furioase, ca de trompetă, ceea ce-l îndemnă pe Fu Dan să se cațere și mai sus, până când dispăru în cele din urmă în frunzișul des.

— Minunat! făcui eu către Marian. Acum să vezi că elefantul își va vedea de drum.

— Da, dar și noi..., mormăi Marian și se întoarse.

De-abia atunci mi-am dat seama că eram cu totul descoperiți față de uriașul elefant. Am făcut și eu repede stânga-mprejur, ca să ies din raza primejdioasă, când răsună iarăși mugetul de furie

al pachidermului, iar când îmi aruncai privirea îndărăt, îl văzui năpustindu-se pe urma noastră ca o vijelie.

Am alergat din toate puterile, urmat de Marian, pe după cotitura potecii. Căutam repede un copac potrivit, dar de-abia la vreo douăzeci de metri mai încolo am văzut un ramasal, ale cărui ramuri începeau chiar de la pământ

N-aş putea spune cum am ajuns în copac, dar când am auzit sub mine răcnetul furios al elefantului dezamăgit am observat că mă aflu în siguranţă şi aproape de mine l-am auzit şi pe Marian, care se instalase pe altă creangă.

— Nu mi-aş fi închipuit că te pricepi atât de bine la căţărat

— Nevoia te-nvaţă multe, i-am răspuns eu. Priveam la duşmanul nostru care se holba la noi înfuriat. Cu părere de rău, am fost nevoiţi să renunţăm a-l răpune, căci în nici un caz nu trebuia să ne trădăm faţă de Fu Dan. Iar după câteva minute, Marian zise:

— Păcat are nişte colţi atât de minunaţi! Hai să ne ascundem în frunziş, altminteri nu mai scăpăm de dumnealui.

Peste câteva clipe privirea pachidermului nu ne mai putea descoperi. Şi după alte câteva momente, îl auzirăm galopând înapoi pe potecă şi mugind sub copacul în care se ascunsese Fu Dan. După puţin timp se ivi din nou sub arborele nostru şi o vreme îşi făcu de joacă în felul acesta, colindând de la unul la altul. În cele din urmă, însă, mugi pentru ultima oară şi se făcu nevăzut pe direcţia pe unde venisem noi.

Fireşte că am lăsat să se scurgă un timp până ce ne-am dat jos, apoi ne-am târât pe după cotitură şi l-am căutat cu privirea pe Fu Dan. Tocmai cobora şi el anevoie din copac şi când ajunse pe pământ începu să alerge nebuneşte de-a lungul potecii. Se temea, desigur, că furiosul pachiderm ar putea să

se întoarce și nu oricând se găsea un copac pe aproape, în care să te poți salva.

Din aceleași motive, iuțirăm și noi pașii și la fiecare cotitură a potecii întortocheate îl zăream pe Fu Dan înaintea noastră, în cele din urmă, pădurea începu să se rarească; în același timp, un murmur ușor ne atinse auzi și Marian șopti:

— Aha, ne apropiem de fluviul Atjeh.

Deodată poteca începu să coboare, încât îți venea să râzi, văzând cu câtă grabă gonea la vale chinezul. Aveam și noi mult de furcă pentru a nu veni în nas.

Poteca făcea o cotitură pronunțată, apoi văzurăm înaintea noastră o așezare de case, pe un câmp întins. Prin mijlocul șirurilor de case curgea spumegând fluviul Atjeh.

— Aha! făcu Marian, asta e colonia cea nouă, în care cică ar locui mai mult chinezi. Diersch ne spunea doar că Fu Dan îi povestise că are de gând să vină încoace. Și acum și eu cred că galbenul își are aia tovarășii și complicități săi. Firește că vom merge și noi acolo, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, căci deși hotelul îl ține un olandez, tot chinezii stăpânesc în taină locul

Am ajuns în colonie tocmai când întunericul se lăsa brusc. Marian se informă de un han, iar când am sosit la fața locului, am fost întâmpinați de hotelier – un individ înalt și lat în spate, care la început ne privi cam bănuitor. Când l-am spus însă că am stat câteva zile la colegul său Diersch, a devenit mai prietenos, ni s-a prezentat drept Master Meerkerk și ne-a dat o cameră ale cărei ferestre clădeau spre fluviul Atjeh.

III.

FU DAN TRECE LA OFENSIVĂ.

DUPĂ OBICEIUL OLANDEZ, masa de seară se ia după ora 9. Până atunci ne-am petrecut vremea pe întuneric, în odaia noastră, căci ne

puteam aștepta cu siguranță la vreo provocare din partea chinezului, care fără îndoială că aflase de sosirea noastră.

Când clopotul ne chemă în marea sală de mese, l-am lăsat pe Pinh în odaie, cerându-i să fie cât mai cu băgare se seamă. La cină eram numai noi doi și gazda. La o întrebare a lui Marian, el ne spuse:

— Reprezentanții guvernului, care locuiesc aici în mod stabil, sunt plecați în interiorul țării. De aceea, suntem singuri astăzi. Îmi îngăduiți să vă întreb ce planuri aveți și încotro aveți de gând să vă îndreptați?

— Vrem să prindem un pui de rinocer, răspunse Marian. Deoarece am auzit că pădurile din jurul Sejawei sunt bogate în animale sălbatice, ne-am hotărât să venim încoace.

— Și ați nimerit-o, răspunse olandezul, cu însuflețire. Veți găsi destul vânat în codrii noștri. Pe undeva prin apropiere se află și tabăra de vară a unui trib Atjeh. În drumul dumneavoastră veți întâlni cu siguranță vreun reprezentant al acestei seminții. Dacă plătiți bine și mai ales, dacă vă pricepeți să vorbiți cum trebuie, veți avea un sprijin cât se poate de bun din partea acestor oameni.

— Minunat! exclamă Marian, cu vădită bucurie. Dacă așa stau lucrurile, atunci vom pomi la drum mâine dimineață. Dar, ia spune-mi, te rog, domnule Meerkerk, din ce motiv anume s-a ridicat aici această colonie?

— Cică ar exista pe aici zăcăminte de cărbuni, răspunse olandezul. De aceea chiar toată colonia e formată aproape numai din chinezi, care vor să facă săpături. Sunt, însă, indivizi cam deocheați și în câteva rânduri am recomandat reprezentanților guvernului olandez să trimită încoace o mică trupă din legiunea lor străină. De stricat, n-are ce strica – în nici un caz.

— Și până acum nu s-a făcut nimic, nu e așa? râse Marian. Guvernele sunt cam toate la fel:

astupă fântânile de-abia după ce s-au înecat în ele câțiva bieți copii.

— Ai dreptate, din nenorocire, oftă hangiu. Domnii aceia pur și simplu m-au luat în râs, ori de câte ori le-am împărtășit îngrijorările mele. Și eu locuiesc de ani îndelungați aici în Sumatra și știu cum stau lucrurile. Dar firește că domnii funcționari, care vin spilkuiți din patrie, știu întotdeauna mai bine ce și cum... în sfârșit... Mă bucur, însă, domnilor, că veți rămâne peste noapte în casa mea, căci nu păreți a fi dintr-aceia care s-o luați la fugă de o mână de chinezi, dacă va fi într-adevăr ca galbenii să întreprindă ceva.

— Așa cred și eu, răspunse Marian, calm. Și nu e deloc exclus, după părerea mea, să se întâmple ceva la noapte, ia spune, domnule Meerkerk, de unde vin kuli aceia chinezi și cine e conducătorul lor?

— Au venit cu toții din Singapore. Contractul de muncă cu guvernul olandez a fost încheiat de un anume Fu Dan, care de altfel trebuie să vină și ei aici mâine-poimâine.

Marian întreabă agitat

— Domnule Meerkerk, câți chinezi sunt în tabără?

— Păi..., să tot fie ca la vreo sută cincizeci, răspunse mirat flegmaticul olandez.

— O sută cincizeci? în cazul ăsta nu ne putem împotrivi lor, aici, în casă! zise prietenul meu tot mai agitat: Haide, Robert sacul în spinare și Pinh de lanț! Domnule Meerkerk, te sfătuiesc stăruitor să vii cu noi în pădure, căci Fu Dan aceia a sosit cu câteva minute înaintea noastră în colonie și are toate motivele să ne omoare, pentru că stăm în calea planurilor sale. Firește că nu se va purta cu mânuși nici cu d-ta. Sunt încredințat că Fu Dan se străduiește acum să-i întărească pe kuli împotriva noastră. Haide să

— Atâta mai auzii, căci o și zbughii pe ușă ca să intru în odaia noastră. Știam bine că Marian

avea de obicei dreptate și de aceea nu-mi pierdeam niciodată vremea cu întrebări de prisos.

Ajuns în odaie, îmi aruncai repede sacul în spinare, îmi îndesai chimirul în care se aflau cuțitul și revolverul, luai lucrurile lui Marian și-i trăsei pe dulău după mine afară.

—... să te bizui pe asta, auzii glasul prietenului meu, când reintrai în sala de mese. Într-adevăr, domnule Meerkerk, situația noastră e extrem de serioasă. A! auzi?

Prin fereastra deschisă pătrundea un amestec nelămurit de glasuri. Din murmurul acesta se ridicau din când în când strigăte de îndemn, dar zgomotul nelămurit, amenințător, se apropia mereu.

— Auzi, domnule Meerkerk, vin kullii, zise Marian. Haide, omule, nu mai sta pe gânduri

Olandezul părea să fi devenit dintr-odată un alt om. Cu o vioiciune tinerească, sări în picioare, alergă în casă și se înapoie, înainte ca Marian să-și fi legat brâul cu armele.

Coborî la repezeală cele câteva trepte care duceau în grădina întunecoasă și în clipa următoare și dispăruse printre tufe. Ne strigă încetișor, ca să ne arate direcția, dar nu știu dacă l-am fi ajuns dacă Pinh nu i-ar fi luat îndată urma, călăuzindu-ne printre copaci. Astfel am ajuns curând lângă el și în spatele grădinii am apucat-o împreună pe o potecă îngustă ce ducea în pădure.

— Acum urcă întocmai ca un perete, a șoptit olandezul: e un fel de trecătoare, în care ne putem apăra de minune, dacă ticăloșii vor cuteza într-adevăr să ne urmărească.

Am cotit spre dreapta în trecătoare, care, însă, din nenorocire era destul de largă, după cum am putut observa în întuneric. Dacă s-ar fi luat după noi kullii, am fi putut tăbărî asupra a cel puțin cinci din ei.

Dar drumul ducea în sus, drept ca un perete și deodată ne-am aflat pe un mic platou stâncos care

avea numai această intrare, căci de jur-împrejur era înconjurat de o pădure de nepătruns. Spre colonie exista o spărtură printre copaci și am zărit acum o rază de foc, care se făcea din ce în ce mai mare.

— Aha! Ticăloșii au pus foc casei mele! a scrâșnit Meerkerk. Slavă Domnului că mi-am transportat alaltăieri banii la Selimeum. Să vedeți însă că vor incendia și casa casierului. Probabil că se așteaptă să găsească acolo o sumă mare, cred însă că nu vor da peste nimic, deoarece casierul primește banii pentru lefuri de obicei vineri, adică abia poimâine.

— Pentru noi nu prea e bine asta, zise Marian, căci furia îi va face pe kuli să nu ne cruțe. A! ai dreptate, domnule Meerkerk, uite colo și o a doua casă în flăcări.

— Da, da, e a casierului, încuviință olandezul; să știi că-i vom avea în curând aici.

— Dar cum ar putea să ne găsească? întrebai eu: doar sunt mai multe drumuri care duc afară din colonie. De pildă, am fi putut să luăm drumul pe apă, pe fluviul Atjeh.

— La drept vorbind, ai dreptate, domnule Bertram – mormăi olandezul – dar eu am făcut o mare greșală. Căci kulii știu bine că merg de obicei pe acest platou. Ba chiar i-am spus o dată lui Fu Dan că mă voi apăra aici, sus, dacă se va întâmpla ca oamenii lui să se revolte cândva. Trebuia s-o luăm în josul fluviului, cu barca mea. Am fi ajuns astfel în câteva ceasuri la Selimeum și am fi adus de acolo forțe militare.

— Asta în cazul în care am fi izbutit să plecăm cu barca, zise Marian, deși eu sunt de părere că Fu Dan ne-a închis în primul rând drumul acesta și a stricat desigur și barca imediat. Acum e prea târziu să ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă: dacă nu mă înșel, vin kulii.

Din nenorocire, Marian nu se înșela, căci la lumina hanului incendiat îi văzurăm pe chinezi adunându-se în grup compact. Și un glas puternic

răsuna mereu, dând comenzi și îndemnându-i pe cei întârziați.

— Asta e Fu Dan, scrâșni Meerkerk, spumegând de furie. Numai de-ar veni în bătaia pistolului meu!

— Nu-mi vine să cred, zise Marian, probabil că se va pune undeva la adăpost și va da porunci de acolo. În nici un caz, însă, n-aș vrea să fiu în pielea lui, căci are un dușman grozav, de care nu va scăpa atât de lesne. Dar acum trebuie să ne apărăm propria noastră viață, căci, după cum văd. Fu Dan și-a convins oamenii să treacă la ofensivă.

Platoul stâncos pe care ne aflam era la vreo douăzeci de metri deasupra văii înguste în care era împrăștiată colonia luminată acum de flăcările celor două case incendiate. Din grădina hanului înainta acum spre pădure masa negricioasă a chinezilor, exact spre locul pe unde pătrunseserăm noi pe potecă. Cei din frunte țineau în mână scânduri aprinse și la lumina acestora le zăream chipurile sălbătice, setoase de sânge.

— Afacerea devine serioasă! mormăi Meerkerk. Poftim, domnilor, am uitai să vă dau muniție pentru pistoalele „Parabellum”. Aveți fiecare câte trei sute de gloanțe. Cu astea sper s-o scoatem la capăt.

— Cred și eu, zise Marian, numai că va trebui să ne orânduim în așa fel apărarea, ca să nu tragem toți deodată; începe dumneata, urmez eu, apoi vine rândul prietenului Robert. Prin asta câștigăm timp pentru încărcat și putem ține focul fără întrerupere. Pentru cazul extrem, avem și revolverele noastre la brâu.

— Numai bine, căci v-am adus și sprijinitoare pentru pistoale – zise olandezul – pe care le puteți fixa la brâu. E mult mai ușor așa, decât să țineți mereu arma în mână.

— Așa e, dar deocamdată trebuie să facem altfel – zise Marian; după ce vom fi dat înapoi pe kuli, ne vom putea folosi de frumoasele d-tale

sprijinitoare. Aș fi de părere să nu-i împușcăm pe cei cu făcliile, ci pe cei care vin în urma lor căci altminteri nu vom avea destulă lumină ca să putem ținti. Atențiune, domnule Meerkerk, pregătește-te, căci vin kuli!

Priveliștea care ni se înfățișa acum era cât se poate de frumoasă, deși nu oricine ar fi fost de aceeași părere...

Șase chinezi, unul lângă altul, urcau trecătoarea, ținând în mâna stângă o făclie, iar în dreapta pistolul sau cuțitul. Chipurile lor acoperite de sudoare luceau în lumina făcliilor, ochii lor, de obicei oblici, erau acum holbați și dinți gâbui sclipeau sub buzele rânjite de furie.

— Desigur că s-au îmbătat cu rachiu de orez, bombăni olandezul. Blestematul acela de Fu Dan s-o fi îngrijit să le dea din belșug. Ei, domnule Marian, ești de părere să începem?

Cei dintâi kuli se aflau la numai câțiva metri de platou. Era deci vremea și tragem, altminteri riscam să cădem sub cuțitele lor.

— Da, domnule Meerkerk – răspunse Marian, calm, împușcă-i pe cei din rândul al doilea. Dacă purtătorii de făclii din față nu se vor opri, atunci îi răpun eu.

Ridicarăm armele: Meerkerk dădu drumul primului glonț pe țeavă și săltă piedica. Nu apucă să tragă, căci se petrecu ceva la care nu ne așteptasem.

În pădurea dindărătul nostru – pe care o credeam de nepătruns – crengile trosniră și se auzi un tropăit de pași, de parcă un trup enorm și-ar făcut drum prin desiș.

— Ei drăcie! scrâșni Meerkerk. Pare că vine vreo fiară de pradă. Și tocmai în spatele nostru... Ce ne facem, domnule Marian?

În fața acestei noi primejdii care ne amenința din spate, uitasem cu totul de kuli; ne întoarserăm privirile, ațintindu-le asupra zidului întunecat al pădurii care se înălța spre cer. Cu greu îmi putui

înăbuși un strigăt de uimire, când de pe marginea desișului răsună un glas cunoscut:

— Massers nu împușcă, massers stea liniștiți! Chinezii fuge când vine eu.

Și el veni într-adevăr, cunoscutul și totuși necunoscutul nostru uriaș. Ca un elefant, își făcu loc printre crengi, ne împinse la o parte și sări pe marginea platoului.

Făcliile chinezilor, care se apropiaseră acum până la câțiva pași, luminau puternic făptura lui enormă. În rândurile năvălitorilor se auziră câteva strigăte de panică, întrecute însă de strigătul înfiorător de luptă al misteriosului individ.

Și atunci am văzut că ținea în mână o bucată mare dintr-un trunchi de copac, care provenea probabil de la un arbore doborât. Ridică deasupra capului lemnul în greutate de cel puțin o sută de kilograme și-l zvârli furios în trecătoare, apoi scoase încă o dată răcnetul acela grozav.

După o tăcere de câteva clipe, se stârni o larmă grozavă în trecătoare și pe poteca din pădure. Răcnete de moarte și de durere ale celor loviți fură întrecute de țipetele de spaimă ale celorlalți kuli, care își căutau salvarea în fugă.

Auzeam lămurit cum goneau cuprinși de panică; deodată răsună iarăși răcnetul fioros al misteriosului negru, de data aceasta însă de jos, din pădure. Asta însemna că se luase după ei și-i pusese pe fugă.

La numai trei minute de la ivirea uriașului, fugarii se și retrăseseră în colonie, unde se aflau colibe lor.

— Drace! exclamă Meerkerk după câțva timp. Dragă domnule Marian, ce fel de monstru a fost ăla? Dumnezeu sfinte, de spaimă am uitat cu totul de pistolul meu! Ce-a fost asta? Uriașul acela înfiorător pare să te cunoască. N-am întâlnit încă în viața mea un altul ca el...

— Te cred, domnule Meerkerk, râse Marian. Da, noi îl cunoaștem pe uriașul acesta misterios, deși

nu prea de aproape. Voiam să-i vorbim neapărat, de aceea ne-am luat după el cu ajutorul câinelui nostru; dar el s-a priceput mereu să facă să i se piardă urma. Și acum s-a ivit iarăși, de astădată ca salvator. Nu știu ce să mai cred despre dânsul.

Și Marian îi povesti olandezului tot ce ni se întâmplase de când pusesem piciorul în Singapore.

— Asta e într-adevăr interesant! exclamă Meerkerk, după ce prietenul meu sfârși de istorisit. Uite, vezi, aș dori să fiu și eu părtaș la întreprinderea asta. Chestia cu kulii din colonie mi s-a părut suspectă de mult timp. Odată mi s-a părut că am observat un transport în timpul nopții, care sosise în taină de la Selimeum și pornise mai departe pe fluviu în sus.

Firește că slujbașii de aici n-au văzut nimic, ba m-au luat chiar în râs când le-am spus. Uite ce cred eu: aici se petrece ceva. Căci lăzile care trecuseră pe fața grădinii mele conțineau arme, fără îndoială. Nu cumva chinezii de aici vi să provoace o răscoală a atjehilor, sprijinindu-i cu bani și arme? Ca foști stăpânitori ai țării, atjehii sunt gata oricând, desigur, să lupte pentru libertate lor. Acest Fu Dan pare să fie unul din conducătorii care stau în umbră finanțează răscoala, pentru ca să tragă foloase de pe urma ei. Numai din furnituri le iese o groază de bani.

Marian mormăi ceva ca pentru sine, apoi zise:

— Asta ar fi o nouă față sub care se arată chinezul acesta. Întâi ca trădător ai compatrioților săi față de guvernatorul englez, apoi ca răpitor de fete și acu ca provocator de răscoală. Numai că n-a ținut seama de faptul că negrul se întoarce brusc împotriva lui. Și uriașul acesta pare să bănuiască sau să știe Fu Dan aparține unei tagme secrete și de aceea, nu vrea s-o ducă înapoi fata răpită, deoarece va fi mereu în primejdie. Probabil că vrea să distrugă întreaga clică și apoi să pună mâna pe chinez. E foarte posibil ca acești capi sau instigatori să se afle pe aproape, altminteri n-ar sta

el aici, prin pădure, cu protejată lui. Trebuie să-i fi lămurit el Ellenei cum stau lucrurile, sau să-i dobândit încrederea, căci sunt încredințat că ea rămâne de bunăvoie cu dânsul. Presupunerea d-tale par să fie foarte îndreptățite, zise Meerkerk. Păcat numai că misteriosul negru nu vrea să se dea pe față înaintea d-tale. Ești de părere că e originar, din Africa Centrală? Pe ce îți întemeiezi presupunerea asta?

— După culoarea pielii sale și armele pe care le are. Apoi vorbește englezeasca stricată a negrilor africani, cari au venit în atingere cu albi.

— Toate bune – zise Olandezul – dar pentru noi se pune acum întrebarea: Ce e de făcut? În colonie nu ne putem înapoia, căci casa mea e incendiată și pe de altă parte e probabil că Chinezii vor uita de spaima ce o au față de uriaș, când ne vor vedea.

Spre Selimeum n-aș vrea să pornesc în timpul nopții. Pădurile astea de aici mișună de tigri; apoi mai sunt rinoceri și elefanți cu duiumul, cari nici nu prea se poartă delicat când le ieși în cale. Asta cred c-o știți din proprie experiență.

— Să rămânem atunci pe platou până dimineața, propuse Marian. Față de animale și oameni suntem în siguranța aici – doar țăntarii dacă ne-ar putea supăra. Măine în zori pornim apoi la drum.

— Tocmai ce vroiam să propun și eu. Așadar s-a făcut, rămânem aici se bucură Meerkerk. Colo în spatele nostru se află o pajiște de mușchi pe care putem dormi în liniște. E de ajuns să facem de pază cu rândul.

— Ne-am înțeles, încuviință Marian. Arată-ne culcușul de mușchi și ia d-ta prima veghe. După două ceasuri trezește-mă pe mine. Apoi va veni rândul lui Robert.

— Bine. Uite-ți patul, somn ușor! Meerkerk ne zâmbi prietenos și cu un gest de invitație ne arătă un culcuș de mușchi moale.

Ne întinserăm în voie mădularele obosite și după câteva clipe dormeam buștean, fără să ne pese de roiurile de țăntări cari dăduseră de un ospăț bogat.

IV. VÂNĂTOAREA DE TIGRII.

CÂND SE LUMINA DE ZIUA ținurăm un nou sfat de război. Erau două posibilități; Să ne înapoiarăm la Selimeum sau să pornim în sus pe fluviul Atjeh, la slujbașii olandezi cari căutau acolo zăcăminte de cărbuni.

Olandezul era de părere să mergem la Selimeum și de acolo să chemăm telefonic o trupă a legiunii străine olandeze din Kota-Radja.

Marian, însă, zicea să pornim în interiorul țării ca să-i prevenim pe reprezentanții guvernului. În, același timp, însă, ca să căutăm tabăra tribului Atjeh, despre care ne vorbise Meerkerk. El bănuia că oamenii aceștia știau mai mult despre tăinuțul transport de arme.

După multă discuție căzurăm la învoială ca Olandezul să pornească imediat spre Selimeum, iar noi vom merge mai departe.

— Când vă veți înapoia mâine dimineață, îi veți găsi pe soldați aici, zise Meerkerk luându-și rămas-bun de la noi. Nădăjduiesc că veți izbuti să-i feriți pe slujbași să fie luați prizonieri, căci am impresia că răscoala e gata să izbucnească. Asta ne-au dat-o de înțeleles Kulii.

— Ai dreptate, sunt și eu de aceeași părere, încuviință Marian. Slujbașii d-voastră vor fi în mare primejdie și noi vom căuta să-i prevenim cât mai repede, poate chiar să-i salvăm. Dacă nu suntem îndărăt până mâine dimineață, te-aș sfătui să înaintezi cu soldații. Poate că așa ne poți veni în ajutor. La revedere și noroc, dragă Meerkerk!

Ne strânserăm mâinile cu căldură, apoi olandezul cobori trecătoarea, ca să pornească spre

Selimeum. După ce se făcu nevăzut Marian zise :

— Noi nu vom coborî pe același drum, Robert, ci o vom lua prin pădure. Vom pătrunde prin același loc pe unde a venit noaptea trecuta uriașul nostru. Poate ca Pinh va izbuti să-i ia urma. . . .

— Tu tot nu te lași de negrul tău! făcui eu, râzând. Cred c-ai recunoscut doar e mai viclean decât noi. N-avea grija, se va ivi el când va socoti că a sosit vremea. Nădăjduiesc însă că vom găsi colo jos poteca ce duce în sus spre revărsarea fluviului Atjeh. Mai important decât chestia negrului e acum salvarea olandezilor cari desigur că plutesc în mare primejdie colo sus.

— Firește că pentru moment împrejurarea asta e cea mai însemnată, încuviință Marian. Nădăjduiesc însă că Negrul a și dat târcoale prin apropierea olandezilor și a atjehilor, așa că nu va trebui să căutăm mult, ci ne vom lăsa călăuziți de Pinh. De aceea țineam atât de mult ca dulăul nostru să-i regăsească urma.

— Știi că ai dreptate! făcui eu, cam rușinat. Cu toate astea cred că vom găsi în orice caz pe Olandezi precum și tabăra Atjehilor, căci dacă urmăm cursul fluviului trebuie să dăm neapărat sau de unii sau de alții.

— Ai și tu dreptate, dar pentru asta vom pierde prea mult timp, căci nu prea cred să găsim un drum bun de aici. Dar lasă ca vom vedea acum dacă avem sau nu noroc. Uite, ici trebuie să fie locul pe unde a pătruns uriașul. Ia te uită ce spărtură a făcut. La drum, băiete! Dar stai, întâi să ne încingem pistoalele „Parabellum”. Aici în desișul acesta ne-ar veni greu să ne folosim de puștile noastre, căci n-are nici un rost să le ținem pregătite în mână. Le vom purta pe umăr, deci, în definitiv, pistolul „Parabellum” are același efect.

— Așa. Uite că mi-am legat bine sacul și pușca; nu mă vor împiedeca mai deloc la mers. Ah, sunt minunate sprijinitoarele pentru pistoalele „Parabellum”, ai arma la îndemână oricând. Așa,

am pus la adăpost în chimir și cele trei sute de gloanțe – acum n-au decât să poftească tigrii, panterele, ba chiar și atjehii și chinezii.

— Tii; dar știi că ești echipat ca un adevărat războinic! râse Marian. Să sperăm însă că nu va fi nevoie să intri în acțiune. A!. Negrul a tăiat o potecă minunată pe care vom înainta fără prea multă greutate.

— Si Pinh pare să-i fi regăsit urma, adăugai eu. Ia te uită cum mai gonește

— Dar aici suntem la o răscruce, zise Marian după ce făcu câțiva pași. Văd o potecă veche, croită probabil de un elefant. Negrul a venit de la stânga, dinspre vulcan, după cum ne arată Pinh, care ține neapărat să apuce în direcția asta. Noi, însă, trebuie să mergem la dreapta. Și e foarte îndoielnic dar poteca asta ne va duce la ținta. N-avem însă de ales. Așa dar, la drum!

Poteca pe care pășeam acum șerpuia printr-un desiș sălbatec. Era destul de bună, ta să zic așa, deși alunecam adesea, ne afundam până la genunchi în găuri umede, ne poticneam de vreun trunchi sau veneam în nas din pricina vreunui copac uriaș doborât ta pământ.

Odată Marian se opri brusc, smulse cu iuțeala fulgerului pistolul de la brâu, se pregăti să tragă, dar vâri imediat arma la loc, scoase cuțitul lui lat și făcu un pas înainte. Brațul său înarmat făcu o mișcare rapidă, apoi își urmă liniștit drumul, iar eu îl urmaș trecând peste trupul decapitat al unei cobre de mărime uriașă.

— N-am vrut să trag – mă lămuri el după câțva timp – căci nu e exclus să fie pe aici spioni de-ai chinezilor sau atjehilor.

Ferindu-ne să facem cel mai mic zgomot, am mers mai departe. Deodată, un obiect mare şuieră prin aer și căzu la picioarele noastre. Ne-am oprit și am privit obiectul rotund și verde, care avea mărimea unei nuci de cocos și care se afundase pe jumătate în pământ

— Un durian, zise Marian observând țepii mici și ascuțiți cu care era acoperit fructul. De mi-ar fi căzut în cap, numai bine nu mi-ar fi fost. Curios e însă că nu pot vedea nici un copac care poartă asemenea fructe.

Am privit amândoi în sus și atunci şuieră dintr-un copac un al doilea fruct, de care nu m-am putut feri decât sărind grabnic în lături.

— Să mergem repede mai departe! strigă Marian. E un maya, un urangutan, care-și face de joacă bombardându-ne cu fructe, l-am zărit brațul vânjos. Probabil că ivirea noastră i-a tulburat prânzul.

Ne-am iuțit pașii, căci de sus zbură un al treilea fruct, zvârlit cu o siguranță uimitoare. Și animalul din copac părea să-și fi pus în gând să ne bombardeze încă o bună bucată de drum cu ghiulelele sale.

— Drace! scrâșni Marian în timp ce fugeam, mai că-mi vine să trag, poate numai așa se cumintește individul din copac.

Ca și cum vorbele sale ar fi fost o poruncă pentru maya, acesta mai aruncă un fruct, apoi scoase un sunet care părea un hohot ironic de râs și ne lăsă în pace. Noi însă nu ne încetinirăm mersul decât atunci când furăm încredințați că făptura din copac nu ne mai urmărea.

Marian se opri și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Sărmane Robert! făcu el, râzând – și tu care mai duci și sacul în spinare! Dă să-l mai duc și eu, numai că acum va trebui s-o iei tu înainte și să te îngrijești de siguranța noastră.

Am râs și mi-am șters fruntea de nădușeală. Apoi m-am întors pentru ca Marian să-mi desprindă cureaua din spate, dar m-am răsucit repede pe călcâie și am holbat ochii la prietenul meu, căci foarte aproape de noi se auzise un sforăit, la auzul căruia ar fi bătut mai tare și inima celui mai curajos vânător.

— Aha! făcu Marian, ducându-și mâna la brâu. Nu ne mai lipsea acum decât tigrul ăsta! Poate că nu vine de-a lungul acestei poteci, ci numai o străbate. Să stăm liniștiți pe loc. Am văzut că, după un vechi obicei al său, Marian trase de la brâu un revolver „Mauser” – o armă nu tocmai potrivită împotriva unui tigru. De aceea, am scos și eu – „Parabellum”-ul, binecuvântându-l în gând pe olandez, care mi-l dăruise. La o depărtare de vreo treizeci de metri în fața noastră, poteca făcea o cotitură și chiar dindărătul acesteia răsunase înfiorătorul sforăit. Am privit ca împietriți într-acolo. Din clipă în clipă trebuia să se vadă dacă fiara se va folosi de poteca aceasta. Atunci o luptă n-ar fi putut fi înlăturată și în trecătoarea în care ne aflam lupta ar fi fost pe viață și pe moarte.

După câteva clipe, „el” se ivi deodată pe potecă – „el, pe care nu trebuie să-l numești” – cum rostește malaiezul, cu teamă, când e vorba de tigru. Era un exemplar uriaș, care rămase locului uimit, măsurându-ne din cap până în picioare. Ochii-i verzui se închiseră lăsând doar o crăpătură; capul și-l ținea cu mândrie pe grumazu-i puternic, ca și cum ar fi vrut să întrebe: „Ce căutați voi în regatul meu?”

Nădăjduiam mereu că trupurile noastre robuste îl vor impresiona și o va rupe la fugă. Dar regele acesta al pădurilor părea să nu cunoască frica. Se chirci cu mișcări neobservate și se ridică încetișor pe picioarele dindărăt. Asta era pentru noi semnalul neîndoielnic că în clipa următoare se va năpusti asupra-ne cu un răget sălbatic.

Marian ridicase pistolul și aștepta momentul prielnic, căci cu puțin înainte de a face săritura, tigrii obișnuiesc să deschidă ochii mari și atunci e timpul pentru vânătorul cu sânge rece să tragă în globurile acelea lucitoare – altminteri e pierdut.

În vremea asta eu am tras încetișor piedica pistolului „Parabellum”, pentru a-l putea înlocui pe Marian, în cazul când el ar fi dat greș.

Și... deodată tigrul deschise ochii mari... Două împușcături porniră în aceeași clipă din pistolul prietenului meu, fiara scoase un răget înfiorător, dar se și avântase în săritură și se năpusti asupra-ne ca o flacără galbenă uriașă.

Noi știam bine că nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singură săritură, ci ar fi trebuit să se lase la pământ cel puțin de două ori. De aceea ramaserăm liniștiți pe loc și așteptarăm să vedem efectul gloanțelor. Trupul uriașei feline zbură vreo opt metri prin aer, apoi se prăbuși greoi și începu să se zvârcolească, răcnind înfiorător, în vreme ce-și trecea labele dinainte peste capul însângerat.

— L-ai orbit cu gloanțele talei am zis eu. Astea au fost împușcături, nu glumă! Acum e rândul meu ca să-l scap de chinuri.

Îl împinsei pe Marian la o parte, mă apropiai până la vreo zece metri de tigru și-i trântii un glonț bine ținut în ceafă. Fiara se rostogoli imediat pe o parte, se mai zvârcoli de două ori, apoi rămase țepănă.

— O armă minunată! zisei eu, entuziasmat

Marian se apropiase și amândoi ne aflam acum lângă cadavrul fiarei uriașe. Ne aflam doar la zece metri de cotitura potecii, dar nu ne gândeam că ni s-ar putea întâmpla ceva ci admiram trupul enorm al tigrului.

— Păcat că n-avem vreme să-l jupuim, zise Marian. Aș fi vrut să-i iau blana.

— Dacă l-am acoperi bine cu rărituri – am propus eu – am putea să-l jupuim la înapoiere. Da, e o idee. Numai de n-ar da furnicile peste el. A! Ai auzit? Mi se pare că mai primim o vizită. Desigur că e tigroaica. Repede îndărăt!

Dar nu mai era timp. Pufăind și mârâind, veni de după cotitură un al doilea tigru, se opri brusc când ne văzu, apoi se pregăti imediat de săritură.

În aceeași clipă. Marian trase un glonț, apoi un al doilea, al treilea și al patrulea din „Mauser”-ul

său, iar eu, căutând să ochesc cât mai bine, găurii trupul temutului dușman cu alte două gloanțe.

Tigroaica s-a repezit iar spre noi, am mai tras repede câte un glonț, apoi ne-am dat un pas îndărăt, spre stânga.

La un metru de cadavrul celuiilalt, uriașa fiară se prăbuși la pământ, se zvârcoli cu turbare încolo și încioace și deoarece ne-am dat seama că primejdia nu trecuse încă, i-am mai tras câteva gloanțe în căpățâna ei enormă.

Am răsuflat ușurat când trupul uriaș se destinse, cu un ultim horcăit de moarta

— Drace! asta zic și eu c-a fost o mică distracție! zise Marian. Leac împotriva plictiselii, ai? Acum avem de jupuit două piei. Ia să tăiem noi niște crengi și să le acoperim trupurile.

Am scos cuțitele și am pășit spre cel mai apropiat tufiș de bambuși. În spatele nostru a trosnit o creangă; ne-am întors cu iuțea fulgerului și l-am văzut... pe micul malaiez Tomo, care se holba la noi înspăimântat și cu mâinile ridicate rugător.

V. ÎN TABĂRA ATJEHILOR.

— **CE ESTE, MĂ TICĂLOSULE** – i se adresă Marian, jumătate râzând, jumătate supărat – iar te-ai luat după noi?

— Tuan, nu, Tomo nu luat după voi, bolborosi băiatul, tremurând. Tomo rămâne acum tine, nu mai vrei la chinez rău. Tomo are fie credincios.

— Ei, știi că ai haz! De unde până unde așa, deodată, schimbarea asta? Te-a supărat cumva Fu Dan?

— Fu Dan om rău, exclamă băiatul, cu mânie, l-a bătut mult pe Tomo. Tomo fie credincios acum la Tuan, așa porunci „el”.

Rostind cuvântul „el”, în ochii și pe chipul inteligent al băiatului se putea citi o expresie de

groază.

— El? Cine este acest „el”? întrebă Marian, interesat.

— Oh, Tuan, e negrul cel mare, cu cap mai grozav ca al unui urangutan. El își zice „Pongo”.

Pongo!

Ne-am privit înmărmuriți. Acesta era un nume din Africa Centrală și cu el botezau popoarele din regiunea fluviului Congo pe cel mai grozav locuitor al codrilor lor gorila.

Așadar, misteriosul negru tot în Africa trebuie să se fi născut și trăise acolo multă vreme, deoarece primise de la tovarășii săi de trib porecla aceasta Pongo – gorila – nici că se putea o poreclă mai potrivită pentru negrul nostru, îmi închipuiam lesne cum se feriseră toți de dânsul și-l batjocoriseră din pricina capului său, până se văzuse silit să-și părăsească patria și după multe aventuri să ajungă la Singapore, în mâinile chinezilor. Dar n-aveam acum timp să ne gândim la toate astea.

— Știi unde se află Pongo? întrebă Marian.

— Pretutindeni, șopti malaiezu, cu teamă. El spus la mine: „Pongo mănâncă pe tine dacă nu ești credincios la Massers albi”. Masser alb ești tu, Tuan și prieten de la tine. Tomo este credincios la voi.

— Bine, Tomo, te cred, zise Marian, cu seriozitate, deși în sinea sa cred că râdea ca și mine. Să ne rămâi credincios, altminteri îi voi spune lui Pongo să te mănânce. Acum ajută-ne să dăm mai încolo pe cei doi tigri și să-i acoperim cu crengi.

Băiatul tăia de zor crengi, în vreme ce noi ne căzneau să tragem cele două leșuri sub un tufiș. Malaiezu le acoperi apoi cu dibăcie, în așa fel încât să nu poată fi zărite de nici un trecător.

— Chiar dacă ne vom înapoia până diseară – zise Marian – tot va fi prea târziu să salvăm blănille. Căldura va strica repede carnea și firește și

pieile. Păcat, tocmai pe astea două aş fi vrut să le am. Avem însă ceva mai important de făcut acum. Haideţi!

Tomo îşi făcu loc înaintea noastră şi porni în frunte.

— Tomo cunoaşte drum, zise el, cu însufleţire. Tomo conduce bine.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă, băiete, zise Marian. Numai vezi să nu ne rătăceşti, căci te spun lui Pongo.

Mie îmi veni deodată un gând:

— Marian, ce-ar fi să renunţăm să mai târâm câinele după noi? Mai bine să-l trimitem cu o veste stăpânului său la Selimeum. Va ajunge acolo înaintea lui Meerkerk şi Diersch va putea cere trupe de la Kota-Radja. Tu ce părere ai?

— Eu cred că ideea ta e minunată, dragă Robert, încuviinţă Marian. Câinele e atât de inteligent, încât va porni pe drumul drept dacă-i voi porunci. Aşteaptă, îi voi descrie pe scurt situaţia şi voi prinde scrisorica de zgarda câinelui.

Aşternu la rezezeală câteva rânduri pe o foaie de carnet, o împături şi o prinse de zgarda inteligentului animal. Apoi desprinse funia pe care şi-o trecuse pe după trup şi strigă în urechea câinelui!

— Du-te de-l caută pe stăpân! Caută-l pe stăpân!

Pinh îl privi întrebător cu ochii lui mari şi după ce Marian îi repetă porunca şi arătă cu braţul în direcţia spre Selimeum, câinele mârâi scurt şi o zbughi îndărăt pe potecă.

— Sa făcut! zise prietenul meu, mulţumit. Acum putem fi liniştiţi. Diersch va purta el de grijă să primim repede ajutoare. Sunt aproape sigur că îi vom salva pe slujbaşii olandezi din ţara atjehilor.

— Şi-l avem şi pe Pongo cu noi, am zis eu, vesel.

Zicând acestea, am întors fără să vreau capul, dar am scos o exclamaţie de uimire.

Ne aflam tocmai la cotitura de după care se iviseră cei doi tigri și privind înapoi, mi s-a părut că negrul uriaș stătea pe locul unde zăceau cele două leșuri acoperite cu crengi; am avut chiar impresia că văd mișcarea repede cu care e s-a făcut nevăzut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marian.

— Cred că Pongo era lângă tigri, i-am răspuns eu. Ne întoarcem?

— Eu nu-l văd, zise Marian, ceea ce înseamnă că, dacă a fost într-adevăr acolo, s-o fi retras în tufiș. Și deoarece asta e o dovadă limpede că nu vrea și ne vorbească încă, să nu-l silim s-o facă. Hai să mergem înainte, olandezii ai nevoie de ajutorul nostru. Ei. dar ce are Tomo? Pare să fi descoperit vreo primejdie.

Micul malaiez se opri, întinsese capul înainte, încordându-și auzul și făcea semne disperate cu mâna înapoi, ca să ne dea de înțeles să rămânem liniștiți.

Deodată Tomo se întoarse și din câțiva pași fu lângă noi.

— Tuan, să plecăm, să plecăm! sâsâi el.

Si în clipa următoare se furișă pe dinaintea noastră, făcându-se nevăzut pe cotitura potecii.

Câteva secunde ne-am privit înmărmuriți, căci nu văzusem și nu auzisem nimic.

— Ce părere ai tu, Mariane – am șoptit eu – să-l urmărim pe băiat?

— Drept să-ți spun, nu știu sigur ce să zic. N-o fi vreo șiretenie de-a lui, ca să scape de noi?

Am vrut să răspund ceva, dar cuvântul mi-a murit pe buze, căci deodată ne-am văzut înconjurați de niște făpturi vâjnoase, goale până la brâu, care, fără un cuvânt, își întindeau spre noi sulilele ascuțite și grozavele lor pumnale malaieze.

Purtau îmbrăcămintea obișnuită a arhipelagului, sarongul – un șorț larg, cafeniu cu galben – iar pe dedesubt pantaloni scurt. De la mijloc în sus erau

goi, iar pe cap aveau basmale colorate, înfășurate în formă de turban.

Situația era foarte neplăcută, căci în amenințarea lor mută era atâta seriozitate, încât orice împotrivire ar fi fost o nebunie. Un bătrân se desprinsese din rândurile lor, ne măsură cu o privire posomorâtă și zise scurt:

— Voi dușmanii noștri. Sunteți prizonieri. Duceți-i de aici! Cei din spatele nostru se înghesuie atât de aproape cu vârfurile armelor lor, încât fără voie trebuia să pornim înainte, printre rândurile dușmanilor tăcuți, care ne făcuseră loc de trecere. Și în vreme ce pășeam printre ei, cu îndemânarea unor pungași de buzunare, ne scoaseră de la brâu pistoalele. Ne tăiară apoi cu iuțea fulgerului și curelele de care atârnav armele, pe care și le însușiră.

— Faimoasă afacere! mormăi Marian, după cum îi era obiceiul. Slavă Domnului că l-am trimis înapoi pe Pinh.

— Liniște! porunci bătrânul atjeh.

Și deoarece armele celor din spate luciră amenințător pe dinaintea privirilor noastre, am ascultat supuși „sfatul”.

Pășeam înaintea băștinașilor, dar n-aveam voie nici măcar să întoarcem capul, căci încercând să fac asta o dată, era gata-gata s-o pătesc.

Deoarece mai fusesem adesea în astfel de situații, cu prilejul expedițiilor noastre prin lumea largă, nu prea ne îngrijoră incidentul acesta. În schimb, eram neliniștit de soarta slujbașilor olandezi. Desigur ca ei erau în mâinile răsculaților și era îndoielnic dacă mai erau în viață.

Îl aveam însă pe Pongo în spatele nostru – Pongo, care s-ar fi putut lua la luptă cu un trib întreg de malaiezi. Și dacă mă gândeam că micul Tomo observase apropierea dușmanului, în vreme ce noi nu auzisem nimic, atunci cu atât mai mult trebuia să fi prins de veste uriașul, dacă nu l-o fi anunțat Tomo mai înainte. Am fost întrerupt din

gânduri de configurația drumului. Poteca cea îngustă începuse să coboare la vale, astfel că aveam de furcă, ferindu-ne să nu ne prăvălim. După vreo treizeci de metri, a urmat o cotitură și ne-am trezit brusc pe țărmul fluviului Atjeh. Se aflau acolo câteva bărci și am fost vârați în una din de. Proastă afacere, căci acum nu ne-ar mai fi putut urmări Pongo și Tomo. Chiar și un câine polițist s-ar fi dat bătut.

Indispus, m-am așezat lângă Marian pe podeaua bărcii înguste, în care au sărit imediat șase băștinași, în vreme ce restul s-au urcat în celelalte bărci. Privind întâmplător spre țărm, cu greu mi-am putut stăpâni un țipăt de bucurie, căci dintr-un tufiș des ieșea la iveală capul micului Tomo, care ne făcea semne liniștitoare și râzând își arăta dinții albi.

Zărindu-l, am căpătat îndată convingerea că și Pongo se afla pe aproape și eram încredințat că uriașul negru ne va elibera în orice caz. Aș fi vrut să-i împărtășesc și iui Marian observațiile mele, dar mă temeam de paznicii noștri feroși. Când m-am uitat însă la el, îmi făcu un semn cu coada ochiului, mișcând neconținut capul spre mal. Așadar și el îl zărise pe Tomo.

Acum așteptam în liniște evenimentele. Aproape trei ceasuri au vâslit băștinașii împotriva curentului, destul de puternic, până când, în cele din urmă, și-au orientat bărcile spre malul drept și le-au priponit acolo.

Am fost îndemnați, cu împunsături de sulită, să coborâm pe uscat, apoi am mers timp de un ceas pe o potecă îngustă și întortocheată de junglă, până când am ajuns într-un luminiș întins.

Un număr mare de colibe de frunziș ne arăta că ne aflam în tabăra de vară a atjehilor. Ciudat era că nu am văzut nici o femeie acolo, numai războinici înarmați până în dinți – unii chiar cu puști mitraliere moderne – o dovadă că Meerkerk

avusese dreptate în bănuiala lui privitoare la transportul secret de arme.

În fața unei colibe mai mari din mijlocul luminișului se îngrămădeau mulți băștinași care, văzându-ne, se dădură la o parte și arătară prin semne spre intrarea colibeii.

Când am intrat înăuntru, poticnindu-ne – căci era cam întuneric acolo – am auzit un glas mânios rostind în limba olandeză:

— Duceți-vă dracului, ticăloșilor, dar lăsați-ne în pace! Veți vedea voi ce-o să pățiți de pe urma răscoala voastre idioate.

— M-aș duce eu cu dragă inimă dracului – zise Marian – căci nu poate fi mai rău decât aici pe pământ. Mă bucur, însă, că vă întâlnesc, domnilor. Numele meu e Marian Farrow (uitasem să-ți spun, dragă George, că prietenul meu era fratele tatălui tău, adică unchiul tău, care acum e mort) și cel care mă însoțește este prietenul meu, doctorul Robert Bertram. Am pornit din Selimeum și acum în urmă din colonia nouă. vrând să vă prevenim pe dv., domnilor, de răscoala ce se plănuia, dar, din nenorocire, am căzut și noi în capcană. Sper, totuși, că vom scăpa.

După câteva momente de înmărmurire, domnii se mai liniștiră și fură în stare să se prezinte. Erau doi consilieri de stat din Kota-Radja, un secretar și casierul din colonia cea nouă.

— Am căzut în cursă – ne spuse cel mai în vârstă consilier. Când am sosit în luminișul acesta, personalul care ne însoțea a tăcut îndată cauză comună cu atjehii; am fost dezarmați și închiși aici. Ne așteptăm din clipă în clipă să fim uciși.

— Cred că asta nu se va întâmpla, i-a îmbărbătat Marian. Sunt aproape sigur că mâine dimineată nu vom mai fi prizonieri.

Tovarășii noștri de suferință l-au copleșit cu întrebări, dar Marian n-a vrut să răspundă, căci se putea ca dușmanii să priceapă limba olandeză.

Deodată se produse o mișcare în fața cortului.

— Aha! zise casierul, vine mâncarea: orez cu pasăre, sau pasăre cu orez, asta mâncăm mereu de două zile. Alte bucate nu cunosc gazdele noastre.

O oală mare de fier fu vârâtă pe ușă. După cum bine spusese casierul, ea conținea orez cu pasăre.

Aveam în sacul nostru linguri și furculițe, ba chiar și farfurii de aluminiu, în vreme ce olandezii au fost nevoiți să se folosească de niște bețișoare date de atjehi. Am mâncat cu poftă, căci eram flămânzi ca niște lupi.

— Așa! făcu casierul, care împinse afară oala, după ce sfârșisem ospățul. Cam pe seară, vom da din nou ochii cu aceeași oală. Atunci va fi pasăre cu orez... Pofțiți, domnilor, în oala asta de lut se află vin de palmier; e foarte bun. Trăim binișor aici, până vom fi tăiați în bucățele.

— Asta în nici un caz nu se va întâmpla, zise Marian, cu hotărâre. Propun, însă, domnilor, să dormim puțin acum. Vom avea nevoie de forțele noastre în timpul nopții. Ne-or trezi ei când vor aduce cina.

Și cu toată situația neplăcută în care ne aflam, am izbutit să dormim cât se poate de bine, până ce un zgomot caracteristic ne vesti că ne fusese adusă mâncarea de seară – pasăre cu orez.

— Așa, mormăi casierul, după ce repetă mișcarea de la prânz, împingând oala afară. Acum sunt curios să văd dacă se va realiza prorocirea d-tale, domnule Farrow. Se întunecă; să vezi că îndată se vor posta patru atjehi în fața intrării colibei noastre, iar de jur-împrejurul luminișului vor sta de strajă posturi duble. În condițiile astea, pentru mine e o taină cum ai de gând să ieși de aici.

Prin deschizătura îngustă care ne ținea loc de ușă puteam cuprinde cu privirea luminișul, care era scăldat în lumina razelor de lună. Casierul avea dreptate; pe marginea luminișului mergeau agale doi atjehi, cu arma la umăr. Și în fața colibei

stăteau patru paznici cu sulite ce luceau în bătaia lunii.

— Ei? Ce spuneam eu, domnule Farrow? zise casierul. Cum ai de gând să ieși de aici? Chiar dacă ai avea o trupă întreagă de legionari în spatele d-tale, am fi răpuși aici în colibă înainte ca ei să ne poată veni în ajutor. Da, da, situația noastră este disperată.

— Și cu toate astea eu nădăjduiesc că mâine dimineată vom fi liberi, ba poate chiar în noaptea asta

— Atunci poate că aștepti vreun sprijin din cer, mormăi casierul. Eu îi cunosc pe simpaticii ăștia. Dacă ne vine într-adevăr vreun ajutor, ne dau repede gata și ne ascund pe undeva pe urmă... „nu știu, n-am văzut”.

— Dar asta ar fi putut s-o facă de mult.

— Tocmai asta mă necăjește și pe mine, răspunse casierul. De ce ne mai îndoapă aici cu blestematul lor de orez cu pasăre? Ar fi putut să ne ucidă din primul moment.

— Poate vor să ne țină ca ostateci, ca să poată pune condiții mai bune de pace, în cazul când ar fi atacați.

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit... Te pomenești că mai scăpăm cu viață. Cu toate astea, trebuie să-mi dai dreptate că fuga e cu neputință. Dacă luna n-ar lumina atât de puternic, ar aprinde focuri de jur-împrejur. Așadar, adio scăpare. Sau, după cum spuneam, ar trebui să ne vină un ajutor din cer.

— Poate că mai târziu vă spune că ajutorul acesta a venit din iad, râse Marian.

— Ce, din iad?

Casierul tăcu câteva clipe, își spunea, desigur, că prietenul meu trebuie că-și cam pierduse mințile.

Marian îi ghici gândul și râse din nou:

— Nu-ți fie teamă, sunt încă teafăr și peste câțva timp vei spune că am dreptate, la privește la cele

două santinele de pe marginea luminișului.

Indivizii stăteau ca ciopliți în piatră, încordându-și auzul spre pădure.

— O fi dând târcoale vreo fiară, mormăi casierul. Un tigru, poate, care a pus ochii pe cei doi ticăloși.

Marian ridică brațul.

— A! făcu el. Asta a fost Pongo.

Pe nesimțite, smulși în întunericul pădurii de o forță misterioasă, cei doi oameni de strajă dispăruseră ca prin farmec».

*

Doctorul Bertram făcu o pauză, dus pe gânduri. George, cu fața roșie de încordare, nu-i dădu răgaz:

— Și ce s-a mai întâmplat, doctore? Spune, te rog!

— Ehei, tinere, prin multe ne-a mai fost dat să trecem până să răpunem banda chinezilor și s-o eliberăm pe Ellen Abednego! Astea ți le voi povesti altădată, dragă George, încheie doctorul Bertram, râzând.

Sfârșitul volumului URIAȘUL PONGO

O nouă și ciudată aventură întâmpinată de echipajul „Dox”-ului va fi descrisă în numărul viitor, intitulat:

AURUL BLESTEMAT

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

